

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobce: **Y.P.**, nar. ...., státní příslušnost Ukrajina, t. č. v ČR bytem ....., zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31.5.2012, č. j. CPR-6023/ČJ-2010-9CPR-V243,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce brojí proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 31.5.2012, č. j. CPR-6023/ČJ-2010-9CPR-V243, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) změněno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Zlín, Skupiny povolování pobytu Zlín (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 10.3.2010, č.j. CPBR-2711-20/ČJ-2010-0663PZ-SV.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu

cizinců) a podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky byla stanovena na 3 roky. Tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Lhůta k vycestování z území České republiky byla stanovena na dobu do 23.3.2010. V případě vynětí žalobce z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v ust. § 2 citovaného zákona začíná doba k vycestování v délce 14 dnů běžet ode dne odpadnutí tohoto důvodu. V případě, že rozhodnutí nebude možné vykonat z důvodu uvedeného v ust. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, byla žalobci stanovena doba k vycestování v délce 14 dnů od odpadnutí tohoto důvodu. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Podle ust. § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu byl vyloučen odkladný účinek odvolání.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 15.3.2010 odvolání. Dne 1.11.2010 vydala žalovaná rozhodnutí, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno. Proti tomuto rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu u Městského soudu v Praze, kterou se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29.2.2012, č. j. 7 A 201/2010-42 bylo rozhodnutí žalované ze dne 1.11.2010 pro nezákonnost zrušeno a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. Dne 31.5.2012 bylo vydáno rozhodnutí žalované č. j. CPR-6023/ČJ-2010-9CPR-V243, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změněno tak, že žalobci se podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců účinného do 31.12.2010, ukládá správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 2 roky. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Podle ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla doba k vycestování z území České republiky stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na cizince nevztahuje překážka vycestování dle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce namítá, že změněný text výroku o správním vyhoštění je nezákonný, protože jednotlivé části výroku trpí vzájemným rozporem. Vzájemný rozpor částí výroku spatřuje žalobce v tom, že jednou částí výroku byla doba k vycestování z území České republiky stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, na druhou stranu pak jinou částí výroku rozhodnutí bylo určeno, že počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, se stanoví od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Vzájemný rozpor výroků spatřuje žalobce v tom, že právní moc rozhodnutí o správním vyhoštění, na které je vázána povinnost vycestovat z území České republiky, a jeho vykonatelnost, která má dle ust. § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vliv na zánik platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejsou dány do souladu tak, aby žalobce nebyl poškozen na svých právech. V důsledku nezákonného výroku rozhodnutí o správním vyhoštění tak podle názoru žalobce nastala situace, kdy žalobce je povinen opustit území České republiky do 5.7.2012, ovšem vzhledem k podané žalobě a skutečnosti, že až vykonatelným rozhodnutím o správním vyhoštění žalobci zanikne dlouhodobý pobyt na území České republiky, začne běžet doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, až mnohem později po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, konkrétně až doručením rozsudku o žalobě proti tomuto rozhodnutí. Jestliže je doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, vázána na pozbytí oprávnění k pobytu na území České republiky, musí být

tato skutečnost zachycena rovněž ve stanovení doby k vycestování z území České republiky, neboť v opačném případě dochází k porušení práv žalobce v tom, že fakticky bude doba, po kterou by nebylo možné žalobci umožnit vstup na území České republiky, delší než doba 2 let stanovená v rozhodnutí žalované, neboť žalobce je nyní nucen vycestovat z území České republiky dříve, než se rozhodnutí o správním vyhoštění stane vykonatelným a až teprve v důsledku vykonatelnosti dojde k zániku samotné platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a tím i počátku doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, neboť podle ust. § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců se do doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a aby věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvádí, že vykonatelnost a právní moc, ačkoli jsou ve vzájemně podmíněném vztahu, jsou samostatné právní instituty. Tím, že nastane právní moc rozhodnutí o správním vyhoštění, stane se toto rozhodnutí pravomocným, nikoli vykonatelným. Vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění nastává uplynutím doby k vycestování podle ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Pokud v době stanovené k vycestování podá cizinec žalobu, pak podle ust. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců má žaloba odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí a do pravomocného rozhodnutí soudu je rozhodnutí o správním vyhoštění nevykonatelné a cizinec je oprávněn pobývat na území České republiky na základě podané žaloby. Oprávnění k pobytu na území České republiky cizinec pozbude zánikem platnosti víza nebo vycestováním z území České republiky. Ve smyslu ust. § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pozbývá dlouhodobé vízum platnosti, jakmile nabytí právní moci rozsudek ukládající trest vyhoštění nebo je vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud doba k vycestování z území marně uplyne během soudního řízení, lze využít institutu ust. § 101 správního řádu, kterým lze dodatečně stanovit nebo změnit lhůtu ke splnění povinnosti vycestovat z území České republiky. Pokud se jedná o otázku počátku a běhu lhůty, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, žalovaná odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 1 As 106/2010. Žalovaná má za to, že postupovala v souladu se zde vyjádřeným právním názorem, když v předmětné věci stanovila počátek doby zákazu vstupu na území.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti žalovaná neshledala rozpor ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí, má za to, že ve věci bylo postupováno v souladu se zákonem, a navrhuje zamítnutí žaloby.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Podstatou žaloby je namítaná nezákonnost výroku rozhodnutí o správním vyhoštění z důvodu rozpornosti části výroku vázícího dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na

území České republiky, na pozbytí oprávnění k pobytu, a části výroku stanovícího lhůtu k vycestování do 30 dnů od právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31.12.2010, se správním vyhoštěním rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Doba vycestování z území se nestanoví, pokud je cizinec zajištěn za účelem správního vyhoštění. Dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území. Je-li důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem ohrozit veřejný pořádek nebo bezpečnost smluvních států, informuje policie cizince o skutečnosti, že požádá o zařazení záznamu k jeho osobě do informačního systému smluvních států a poučí tohoto cizince o důsledcích tohoto opatření.

Z citovaného ustanovení je zřejmé, že správní orgány rozhodující o správním vyhoštění jsou nadány pravomocí v rozhodnutí podle ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovit dvě lhůty: jednak dobu k vycestování z území a jednak dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území.

Toutéž otázkou, tedy namítanou rozporností výroku stanovícího lhůtu pro vycestování cizince z území s výrokem stanovícím počátek doby zákazu vstupu na území, se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10.4.2013, č. j. 1 As 7/2013-32, dostupném na www.nssoud.cz, a zdejší soud neshledává důvod se od této judikatury jakkoli odchýlovat. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvádí, že „podstatou lhůty pro vycestování z území je přimět cizince, aby v určité době dobrovolně opustil území. ... Smyslem stanovení této lhůty je přimět cizince k samovolnému opuštění území členských států Evropské unie, aniž by k tomu musel být státními orgány donucován. Oproti tomu doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie (tzv. re-entry ban) podle § 119 zákona o pobytu cizinců s ohledem na závažnost narušení veřejného pořádku cizincem a skutkové okolnosti konkrétního případu vyjadřuje dobu, po níž je cizinci znemožněn zpětný návrat na území členských států Evropské unie s ohledem na jednání cizince, kterého se v minulosti dopustil a jeho nebezpečnost pro společnost. V souladu s čl. 11 odst. 2 návratové směrnice by délka doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, měla být stanovena po řádném uvážení všech významných okolností jednotlivého případu a v zásadě by neměla překročit pět let. Pětiletá doba zákazu vstupu by mohla být překročena, představuje-li dotčený státní příslušník třetí země vážné ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo národní bezpečnosti. Doba zákazu vstupu tak představuje časový úsek, v němž se cizinec nesmí na území členských států Evropské unie vrátit v důsledku uloženého správního opatření. V této souvislosti je nutné doplnit, že podle čl. 11 návratové směrnice nemusí být rozhodnutí o správním vyhoštění automaticky spojeno se stanovením doby zákazu pobytu (srov. Čížinský, P. a kolektiv. Cizinecké právo. Praha: Linde, 2012. s. 203). Zákonodárce sice v zákoně o pobytu cizinců takovou možnost výslovně nepřipustil (§ 118 odst. 1 zákona počítá s tím, že správní orgán v rozhodnutí o správním vyhoštění stanoví jako dobu pro vycestování z území tak dobu zákazu pobytu), nicméně i tato skutečnost svědčí o samostatnosti a oddělitelnosti výroků o stanovení doby pro vycestování z území a doby zákazu pobytu.“

Na základě § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je pak správní orgán podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010 - 83, publikovaného pod č. 2586/2012 Sb. NSS, „oprávněn ve svém rozhodnutí stanovit ve výrokové části rozhodnutí o správním vyhoštění počátek doby (materiálně lhůty), v níž je

cizinec povinen vycestovat z území (§ 118 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců), a dále počátek doby zákazu vstupu na území (§ 118 odst. 1 věta první a druhá zákona o pobytu cizinců).“

Ze zákona o pobytu cizinců tedy podle názoru soudu nevyplývá, že by obě lhůty na sebe musely navazovat či počínat běžet ve stejný okamžik. Zmíněné lhůty představují dva odlišné právní instituty a každá slouží jinému účelu. Účelem stanovení lhůty k vycestování z území je určení doby pro dobrovolné opuštění území cizincem, zatímco smyslem stanovení doby zákazu pobytu je stanovení lhůty, po níž cizinci nelze umožnit zpětné vstoupení na území členských států s ohledem na jeho dřívější chování nebo jednání. Lhůta k vycestování z území a lhůta zákazu pobytu tak sledují odlišné cíle a jsou na sobě vzájemně nezávislé. Nelze proto shledat vnitřní rozpor výroků rozhodnutí žalované v tom, že počátek obou lhůt není vázán ke shodnému časovému okamžiku. Nutnost takového postupu totiž ze zákona o pobytu cizinců nevyplývá. Tyto lhůty se vzájemně nepodmiňují, proto je možné jejich počátky vázat k odlišným časovým okamžikům. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.4.2013, č. j. 1 As 7/2013-32).

Rovněž námitce žalobce, že doba, po kterou by žalobci nebylo možné umožnit vstup na území, by fakticky byla delší než doba dvou let stanovená v rozhodnutí, neboť žalobce je povinen vycestovat z území České republiky dříve, než bude rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelným, soud nepřisvědčil. Jak již bylo uvedeno, obě doby (lhůta pro vycestování a doba zákazu vstupu na území) jsou na sobě vzájemně nezávislé a mohou proto mít odlišný počátek. Navíc vzhledem k tomu, že v projednávaném případě podal žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobu ve správním soudnictví, podání žaloby mělo odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí (podle ust. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců má žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí; to neplatí, pokud byl cizinec vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu). Podáním žaloby sice nedošlo ke stavění lhůty pro vycestování z území, ale mělo za následek nevynutitelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, tedy nemožnost exekuční proveditelnosti rozhodnutí po dobu řízení před soudem. Žalobci tedy v období od podání žaloby do doby rozhodnutí o této žalobě soudem nehrozila ze strany státu žádná sankce související s nuceným výkonem rozhodnutí o vyhoštění a nic mu tedy nebránilo do doby rozhodnutí o žalobě na území České republiky setrvat. Rozhodnutí o správním vyhoštění se stává vykonatelným až ukončením řízení o žalobě, což má za následek jednak nutnost okamžitého vycestování z území České republiky a jednak zánik platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu ust. § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V projednávaném případě tedy ani fakticky nemuselo dojít k žalobcem namítanému stavu, že by doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území, byla delší než doba jednoho roku stanovená v rozhodnutí o správním vyhoštění. I v případě, že by však žalobce skutečně v době pro vycestování (tj. ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění) dobrovolně vycestoval, disponují správní orgány prostředky, jak tuto skutečnost zohlednit a zrušit platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. zkrátit dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území. Podle § 122 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců může policie na žádost cizince vydat nové rozhodnutí, kterým zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže jde o cizince, který prokáže, že dobrovolně vycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění bude přiměřené vzhledem k důvodům, pro které bylo vydáno. Možnost pozastavení či zrušení doby zákazu pobytu zakotvená v zákoně o pobytu cizinců odpovídá požadavkům stanoveným v čl. 11 odst. 3 návratové směrnice (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.4.2013, č. j. 1 As 7/2013-32).

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobní námitek žalobce dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítá.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. srpna 2013

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně